

AVIZ

**referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției
consulare între România și Republica Kazahstan,
semnată la București la 21 septembrie 1998**

Analizând proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției consulare între România și Republica Kazahstan, semnată la București la 21 septembrie 1998, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.170 din 10.11.1998,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri :

1. Convenția Consulară semnată între România și Republica Kazahstan constituie un tratat care se încheie în numele României și drept urmare, în conformitate cu dispozițiile art.91(1) din Constituție și ale art.4 din Legea nr.4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, urmează să fie supusă Parlamentului spre ratificare, de Președintele României.

2. Relațiile consulare dintre România și Kazahstan sunt deja reglementate prin Convenția de la Viena cu privire la relațiile consulare din 1963, convenție la care România a aderat în 1972 iar Kazahstanul în 1994.

Art.73 din Convenția din 1963 reglementează raportul dintre aceasta și celelalte acorduri internaționale pe care statele le-ar încheia ulterior, stabilind că prin ea nu se aduce atingere acordurilor internaționale care sunt deja în vigoare și că "Nici o dispoziție dintre prezenta Convenție nu poate împiedica statele să încheie acorduri internaționale prin care să confirme, să completeze sau să dezvolte dispozițiile acesteia, sau care să extindă sfera lor de aplicare". Cuprinzând un **standard minim** de protecție, Convenția de la Viena

din 1963 nu exclude, prin urmare, posibilitatea ca statele părți la aceasta să încheie convenții bilaterale în care să extindă și să dezvolte prevederile ei, având însă precădere reglementarea convenită prin convenția bilaterală, urmând ca reglementarea multilaterală să se aplice ori de câte ori nu s-a stabilit altfel prin cea bilaterală.

3. Menționăm însă că singura referire care se face în convenția bilaterală, la Convenția de la Viena din 1963 este cea care tratează problema numirii consulilor onorifici (art.50), deși în Preambul sau într-un alt text anume, ar fi trebuit să se menționeze care este raportul pe care părțile înțeleg să-l stabilească între Convenția de la Viena și Convenția pe care o încheie.

4. Din compararea textelor celor două documente, rezultă că în Convenția bilaterală, au fost incluse, prin preluare, aceleași prevederi care există și în Convenția din 1963, cu unele excepții. Spre exemplu, în art.35 și 36 se acordă funcționarilor consulari și angajaților consulari, o imunitate de jurisdicție absolută, comparabilă cu cea care se acordă personalului diplomatic administrativ și tehnic al misiunilor diplomatice, deși în Convenția din 1963, un asemenea statut este acordat exclusiv pe bază funcțională; în art.8, s-a convenit ca statele părți să trimită, ca funcționari consulari, numai pe cetățenii proprii, în vreme ce potrivit art.22 din Convenția din 1963, funcționarul trebuie să aibă în principiu cetățenia statului trimițător. Aceste prevederi dezvoltă standardul minim stabilit prin Convenția din 1963 dar, întrucât se acordă în condiții de reciprocitate, considerăm că ele nu ridică probleme deosebite.

5. În definiția dată termenului de "localuri consulare" (art.1(9)), este inclusă și "reședința șefului oficiului consular", ceea ce va avea drept consecință, extinderea statutului juridic de care se bucură localurile oficiului consular și asupra reședinței șefului oficiului consular. O asemenea prevedere nu există în Convenția din 1963, dar se regăsește în unele convenții bilaterale încheiate de România, astfel încât, ținând seama că prin această prevedere s-a extins regimul de tratament la o situație pe care Convenția din 1963 nu a avut-o în vedere, considerăm că nu se pune problema neacceptării ei.

Menționăm, totodată, că în art.29(1), care se referă la inviolabilitatea localurilor, este menționat și cazul "reședinței șefului de misiune", alături de "localurile consulare", deși în definiția din art.1 se precizase că în noțiunea de "localuri consulare" este inclusă și "reședința șefului oficiului consular". Această reluare, care nu ține seama de ceea ce s-a definit, este de natură să creeze confuzii prin

repetarea unui termen care are două sensuri, motiv pentru care apreciem că ea ar fi trebuit să fie evitată.

6. În ceea ce privește prevederea de la art.32(3), potrivit căreia valiza consulară este inviolabilă și, ca atare, nu poate fi supusă controlului și nici nu poate fi reținută de către autoritățile statului de reședință, menționăm că această soluție nu este în concordanță cu dispozițiile art.35 paragraful 3 din Convenția de la Viena care prevăd posibilitatea deschiderii valizei dacă există motive serioase să se creadă că aceasta conține alte obiecte decât corespondența diplomatică.

Desigur, s-ar putea susține că statele pot conveni pe plan bilateral asupra unui alt regim juridic dar, apreciem că un stat ar trebui să aibă în această privință o practică unitară.

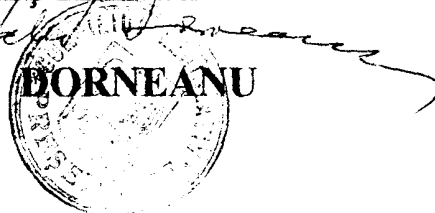
Or, efectuarea controlului asupra valizei diplomatice nu constituie o practică unitară a României, existând în acest sens precedente diferite în convențiile consulare încheiate cu alte state.

7. În ceea ce privește acordarea imunității de jurisdicție penală "angajatului consular" în baza art.36, apreciem că această prevedere este excesivă, întrucât un asemenea personal (cu funcții administrative și tehnice) nu îndeplinește, funcții consulare; în plus, acordându-li-se imunitate de jurisdicție penală absolută, aceste persoane sunt plasate pe o poziție identică cu aceea a membrilor personalului administrativ și tehnic **dintr-o misiune diplomatică**, ignorându-se un element esențial și anume - acela că **statutul oficiilor consulare și a personalului acestora are o bază funcțională** (exclusiv pentru actele îndeplinite în exercitarea funcției oficiale). În acest sens, menționăm că un beneficiu lărgit al imunității de la jurisdicția penală (diplomatic) s-a prevăzut, în practica României, numai pentru șefii de oficii consulare (Convențiile cu S.U.A., Anglia și Belgia).

Subliniem faptul că, în practica lor convențională, statele urmăresc cu perseverență menținerea unei practici unitare, evitând acceptarea de soluții care să varieze de la o convenție la alta.

PREȘEDINTE

Valer **DORNEANU**

București

Nr. 942/25.11.1998